

KOHOKOHTIA

NUMERO 17

HELMIKUU 2012

Vuoden 2011 sukukokous Vammalassa

Kokoonnuimme viime vuonna Kohoskahveille ja varsinaiseen sukukokoukseen Vammalaan lauantaina syyskuun 3. päivänä. Kokous pidettiin Sarkosen matkailutilalla, joka sijaitsee aivan vanhan Pyhän Olavin kirkon vieressä. Kokouksesta ja muusta ohjelmasta kerromme tarkemmin lehtemme sivuilla. Alla kuvassa olemme opastetulla kierroksella jälleenrakennetussa kirkossa.

ISÄNMAALLISUUDEN MONET KASVOT

Sinivalkeisia ajatuksia

”Kun kaukomailla lentokentän lähtöhallin ikkunasta odottavien koneiden rivistössä pilkistää esiin Finnairin koneen peräsimen tuttu siniristikuvio, silloin tunnen, että Suomi on isänmaani. Tuo oman maani oma kone on tullut hakemaan juuri minua ja vie minut turvallisesti takaisin koto-Suomeen”.

Näin vastasi taannoisessa lehtihaastattelussa tavallinen kansalainen suhteestaan isänmaahan. Kovin pinnalliselta vaikuttaa kansalaisen ”tärkein” side synnyinmaahansa. Mutta pysähtykäämme hetkeksi. Kuka oikeastaan voi määrittellä, kuinka kunkin tulee isänmaallisuutensa kokea? Yrityksiä yhdenmukaistamiseen on tukuittain.

...jatkuu

Lehtemme takakannessa on kuva talkoovoimin kunnostetusta Tyrvään kirkosta. Väki Sastamassa osoitti kunnioitettavaa talkoohenkeä valmistamalla yhteisvoimin palaneen kirkkonsa kattopaanut ja tukemalla muutoinkin pontevasti jälleenrakennusta. Kaupunkioiloissa tällainen on nykypäivänä tuiki harvinaista. Jokin suurempi voima ajoi väkeä pyyteettömään maine- tekoonsa.

Kirkko edustaa sastamalalaisille monilla tavoin isänmaallisuutta. Kirkkoon liittyvät useimmilla perheen ja suvun merkittävimmät tapahtumat. Satoja vuosia se on tarjonnut hengellisen turvan vaikeina aikoina, sen reunoilla ovat esi-isät saaneet leposijansa. Kirkko on antanut ympäristölleen ilmeensä. Paikkakuntalaisten mielisä se on ollut symboli koko Sastamalan seudulle, isänmaan kasvot heille. Näin on myös muualla.

Kristillinen usko itsessään on keskeisen tärkeä osa suomalaisuutta. Se on se elämänperusta, joka on tahtomattammekin muokannut vakiintuneita tapojamme ja vaikuttanut aivan jokapäiväisiin askareisiimme.

Mutta edustaa kirkko myös isänmaallisuutta hengellisessä mielessä. Virsirunoudessa taivasta kutsutaan ”isänmaaksi”. Vaikka taivas toki on arvostusasteikon kärjessä, on ”isänmaan” käyttäminen täydellisen hyvyyden ilmaisun takeena kiintoisaa. Isänmaan tulisikin olla kaikille hyvä asia. Ongelmat jonkun yksilön osalta voivat alkaa siitä, ettei hän enää näin vilpittömästi koe.

Jokaisen kansan kohdalla arvostetaan omaa kansanrunoutta ja kotimaan kirjallisuutta. Oma kieli on tärkein kansakuntaa yhdistävä tekijä, äidinkieli. Niin,- tällaiset nimet liitetään kasvavan lapsen sanastossa hänelle kaikkein läheimpien ihmisten nimiin. Isänmaa ja äidinkieli! Sopusoitu on riidaton.

Tätä kirjoitettaessa jo kahdestoista itsenäisen valtakuntamme presidentti Sauli Niinistö valmistautuu vastaanottamaan korkean virkansa ja antamaan eduskunnan edessä juhlallisen vakuutuksensa. Meistä moni tuntee isänmaallisuuden tulvahduksen, kun suurella enemmistöllä valittu koko Suomen uusi johtaja laskeutuu Eduskuntatalon jylyä portaita tarkastamaan kunniakomppanian Porilaisten marssin soidessa.

Ruotsissa kansa on hullaantunut vastasyntyneestä kruununperillisestä. Tosin kruununsa pikku prinsessa saanee vasta viiden kymmenen vuoden päästä. Mutta se ei intoa Ruotsissa haittaa. Moneen kertaan vaakakuppiin asetettu kuninkuus läpeensä demokraattisessa tasarvon mallimaassa, onkin taas äkillisesti kunniasaan. Se on kasvot heidän monisatavuotiselle itsenäiselle isänmaalleen. Pitkät perinteet rituaaleineen ovatkin selkeää sisältöä yhteiseen kokemusmaailmaan.

Viisautta on aina ollut pitää arvossa toisella sitä, mitä omalla kohdallaankin toivoo arvostettavan. Siksi tulee kunnioittaa myös muiden kansojen isänmaallisuutta. Kilpajuoksu isänmaiden paremmuudesta onkin lopulta johtanut tuhontielle. Sota on kansakunnan suurin onnettomuus. Jos yltiöisänmaallisuus johtaa sodan kiroihin, se on mitä suurinta epäisänmaallisuutta! Tässä lehdessä haastateltavamme korostaa eurooppalaisuuttamme. Viime aikoina parjatut Euroopan yhdentymismekanismit on alunperin luotu takaamaan sodan runtelemaan Euroopan rauha. Seitsemänkymmentä rauhan vuotta todistavat niiden onnistuneen. Näissä järjestelmissä pystypäin mukana ollen palvelemme isänmaatamme huomattavasti jalommin kuin omissa nurkissamme uhittelemalla.

Haastattelussa isänmaallisuutta verrattiin ohuiden lankojen kudelman, kunkin kohdalla erilaiseen. Kun sinä, lukijamme, aamukahvipöytäsi ääressä sanomalehdestäsi luet maailman miljoonista lapsista nälänhädän tai malarian kourissa ja kun hyllyllään radio kertoo Syyrian armeijan yöllä hyökänneen ohjuksin omien, viattomien kansalaistensa kimppuun, silloin vilkaisu ikkunastasi onkin ihme. Ankea, pimeänharmaa maisema alkaa äkkiä tylyydestään kaunistua, tyytymättömyys hälvetä: juuri täällä minun onkin hyvä olla, minun on turvallista olla. Taidanpa olla kiitollinen?

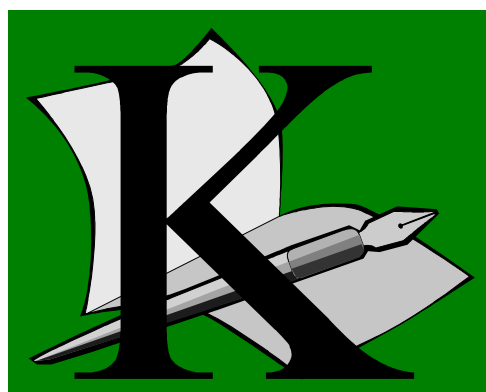
Se on sinun isänmaallinen ajatuksesi, sinivalkoinen ajatuksesi!

Pekka Simpura

Kohokohtia 17/2012

	sivu
Pääkirjoitus	1-2
Sisällysluettelo /Lehden toimitus	3
Puheenjohtajan palsta	4-5
”Yhteistä ymmärrystä” Niilo Kohonen	6-7
Kohoskahvit ja varsinainen sukokokous Vammalassa	8-9
Pyhän Olavin kirkko	10
Kohoskahvit: tilaisuudet 2011-2012	11
Matka Sortavalaan ja Käkisalmeen kesällä 2012	12
Saikkosen nuoret sukujuuria etsimässä	13
Läpikorpien - yllättävä lehtikuva	14
KOHOKKAITA JA LÄSSÄHDYKSIÄ	15
PEKKA: Pilakuva ja muuta hauskaa	16
Sienestyksen lumoissa - Kirsti Niemi	17

TEIVO IJÄS 70-VUOTTA	18
Tukki liikkuu - jatkoa edelliseen	19
UNTO. Piirros ja runo	20
Kuvasatoa ja kuulumisia jäsenistöltä	21-22
Seppo Ijäksen muistolle	23
Kohosten Kohokohtia	24
Korkean iän Kohoset	25
Takakansi: Tyrvään Pyhän Olavin kirkko	26

KOHOKOHTIA

**Kohosen Sukuseura ry:n
sukulehti
(Per. 1992)**

VASTAAVA TOIMITTAJA:
Pekka Simpura, puh. 050-598 3212
Soukan rantatie 8 A 9
02360 ESPOO

KUVITUS:
Unto Kohonen ja Pekka Simpura

Otamme mieluusti vastaan jäsenistön lähettämää materiaalia. Erityisesti toivomme pikku-uutisia Kohosten Kohokohtia -palstallemme.

TOIMITUSSIHTEERI/TAITTO:
Pirjo Lehtinen, puh. 040-561 2730
Loiskaajantie 8 A 9
03100 NUMMELA

sähköposti:
aune.lehtinen@kolumbus.fi

internet: www.kohosensukuseura.fi

TOIMITUSKUNTA:
Sukuseuran hallituksen jäsenet

ITÄRAJA – MIKÄ RAJA?

Vuonna 2011 ja vuoden 2012 alussa oli erilaisia tapauksia, jotka panevat miettimään, mitä Suomen itäraja nykyisin ja tulevaisuudessa voi tarkoittaa. Jo parikymmentä vuotta on neuvostovallan luoma itärajan umpio avautunut – ja näyttää avautuvan edelleen. Sen ansiosta Kohosen sukuseurakin on päässyt moneen kertaan käymään vanhemman sukupolven kotiseudulla.

Nyt vuonna 2012 on taas matka suunnitteilla, ja kun Sortavala ja Valamo ovat jo monelle tuttuja, on nyt matkalle lähtijöille tarjolla myös Käkisalmea ja Konevitsaa ja paluuta Vuoksenlaaksoa pitkin.

Nuo tapaukset, jotka panevat miettimään itärajaa, ovat hajanaisia ja yksittäisiä. Kotikaupungissani Mikkelissä avattiin marraskuussa 2011 uusi kauppakeskus nimeltään Stella. Vaikka en mitenkään ole kauppakeskusten enkä varsinkaan automarkettien ystävä, on pakko tunnustaa, että tämä aivan keskelle kaupunkia rakennettu keskus on todella onnistunut kaupunkiolohuone. Keskuksen liikeidea perustuu osittain siihen, että Mikkelissäkin on suuri määrä venäläisiä turisteja sekä kesällä että vuodenvaihteessa – ei sellaisia määriä kuin Lappeenrannassa, mutta kuitenkin tuhansittain.

Tästä syystä paikalliset liikemiehet ehdottivat, että Stellan nimi merkittäisiin rakennuksen torinpuoleiseen pätyyn myös kyrillisin kirjaimin. Tämä nostatti todellisen myrskyn ja ehdotus hävisi yleisönosastossa ja tekstiviestipalstoilla äänin 97 prosenttia vastaan, 3 prosenttia puolesta. Aikojen muutoksesta ei niinkään kerro tuo äänestystulos, kuin se, että ehdotus oli ylipäättään mahdollinen. Tuskinpa kukaan olisi tullut julkisuuteen tuollaisella ehdotuksella esimerkiksi parikymmentä vuotta sitten.

Itärajan avautuminen on johtanut siihen, että venäläisten lomasesonkeina kesällä ja vuodenvaihteessa Suomessa on ennätyselliset määrät venäläisturisteja. Vuoden 2012 alkuvuokkoina arvioitiin jossakin, että maassa oli enimmillään samanaikaisesti jopa yli 300 000 venäläisturistia! Tällaista määrää ulkomaalaisia ei Suomen metsissä, turuilla ja toreilla ole ollut koskaan kenties talvisotaa ja kesää 1944 lukuun ottamatta! (Ohoh - huomasin, että unohdin tuosta äskeisestä Lapissa ja muuallakin maassa sodan aikana olleet saksalaiset!)

Ja tulijoita riittää vastakin, kun lähialueillamme venäläiset näyttävät vaurastuvan. Matkailijoiden tulvaa ei ehkä rajoita sekään, että Venäjällä väestö ikääntyy ja vähenee pitkän aikaa tulevaisuudessa ja suurten keskusten ulkopuoliset alueet tyhjentyvät.

Suomen presidentti Tarja Halonen esitti viimeisellä Venäjän –vierailullaan, että Suomen ja Venäjän rajaseudulle voisi muodostua ”uusi Elsass”, samanlainen kansojen ystävyyden näyteikkuna kuin on nykyisin Ranskan alueella sijaitseva Alsace. Tuo ikivanha Saksan ja Ranskan riitamaa on saksankielisen kielialueen länsireunaa, mutta pontevien toimien ansiosta ranskalaistunut oltuaan viimeisten 350 vuoden aikana enimmäkseen Ranskan hallitsema.

Alue vaihtoi omistajaa 4 kertaa vuosien 1850 ja 1950 välillä!

Bussilinjoja kulkee rajajoen Reinin yli ja tietysti ranskalaiset ja saksalaiset saavat ostaa ja omistaa maata kummalla puolella tahansa. Alsacessa käyneet hyvän juoman ja ruoan ystävät huomaavat, että jokseenkin kaikki paikannimet ja vanhat kadunnimet samoin kun viinitilojen ja ruokalajien nimet ovat saksankielisiä, vaikka alue on virallisesti ranskan-kielinen. Joskus vanha saksankielinen nimi on merkitty erikseen paikallisen murteen mukaisessa muodossa.

Jos tätä mallia noudatettaisiin presidentin ehdottamassa ”uudessa Elsassissa” Venäjän puolella rajaa, olisivat siis sielläkin paikannimet ja tienviitat alkukielisiä tai ehkä kaksikielisiä: Kammenogorsk – Antrea, Priozersk – Käkisalmi, Zhelenogorsk – Terijoki. Ja tämä ulottuisi tietysti Inkerinmaalle asti: Luga – Laukaa, Shlysselburg – Pähkinälinna, Lah-tinskij – Lahti ja niin edelleen, kauas itään, Tihvinän (ver. Tihvin) taakse ja Vepsänmaalle.

Suomen puolella rajaa kaksikielisyyteen ei ole tarvetta, kun täällä ei ole venäjänkielistä perinteistä nimitystä; unohdetaan nyt uskonnon tuomat kreikkalais-slaavilaislähtöiset paikannimet ja henkilönimet kuten Kuopio (Prokopios), Tiihonen (Tihon) tai Karppinen (Polykarpos) tai etunimi Kari (Makarios).

Kyrilliset kirjaimetkin olisivat tienviitoissa perusteettomia. Taitaapa kuitenkin tällaisen ”uuden Elsassin” rakentamiseen kulua näilläkin leveysasteilla tuo 350 vuotta!

Muita tapauksia: historioitsija Timo Vihavainen nosti tämän itärajan häviämiskysymyksen otsikoihin uudessa kirjassaan, jonka nimi on juuri ”Itäraja häviää”.

Vihavainen ei tarkkaan kerro, milloin ja miten tuo tapahtuisi, mutta käy läpi koko joukon ilmiöitä, jotka olivat tehneet Suomen itärajasta niin tiiviin ja jyrkän – ja nostaa esiin muutoksia, joissa ikimuistoinen uskonnollis-poliittis-kulttuuris-taloudellis-sotilaallinen raja voisi olla liukenemassa.

Ja aivan yllättävän näkökulman avasi varuskuntauudistuksesta käydyssä yleisönosaston-keskustelussa Pohjois-Karjalassa asuva naispuolinen reservin kersantti. Hän totesi, että sieltä katsoen lähin varuskunta on Kontiorannan sulkemisen jälkeen Sortavalassa! Pitäisikö sotilasalasta kiinnostuneiden alkaa kiinnostua työmahdollisuuksista siellä, hän kyseli, tietysti leikillään.

Kun tällaista on ilmassa, alkavat tulevat vuodet näyttää aina vain jännittävämmiltä. Tulevasta historiasta kiinnostuneiden kannattaa toivottaa toisilleen pitkää ikää, sillä se näkee, joka elää.

* * * * *

Suomen jatkosodan seurauksena menettämät alueet. Porkkala palautettiin Suomelle vuonna 1956.

”YHTEISTÄ YMMÄRRYSTÄ!”

Niilo Kohosen toive yhteiselle isänmaallemme

Kun kaavailimme lehtemme sukuseuramme hallituksen pitkäaikaisen jäsenen **Niilo Kohosen** (Juho/Yrjö) haastattelua, tuntui teemaksi eittämättä nousevan joku näistä: Karjala, Suomi tai isänmaallisuus. Liekö tuohon vaikuttanut se, että nuo asiat ovat mielestäni Niilossa saaneet kasvonsa jo vuosikymmeniä sitten. Niilon monipolvinen elämänura on vain vahvistanut käsitystäni.

Niinpä tämän jutun kysymykset everstille ja kotiseutuneuvokselle sivuavatkin kaikkia teemoja tavallaan yhdellä kertaa.

”Oikein toteutettu isänmaallisuuden esilläpito on kaikin puolin paikallaan. Mutta isänmaallisuus on silti moniarvoinen asia. Jos vaikkapa yritämme saada Suomeen ulkomailta työtätekeviä ihmisiä, sekin on eräänlaista isänmaallisuutta.”

”Halukkuus asevelvollisuuden suorittamiseen on viime vuosina selvästi vähentynyt. Ehkäpä nuoriso haluaakin osoittaa isänmaallisuuttaan jollakin helpommalla tavalla. Suomi on kuitenkin ollut heille hyvä maa asua ja elää.”

Näin Niilo vastaa kysymykseeni isänmaallisuuden korostuksen liioittelusta

”Omien olosuhteiden hyväksyminen ja niiden parantaminen ovat kannustettavia seikkoja. Välttämätöntä on kuitenkin myös ymmärtää menneisyydessä tapahtunut kehitys sekä sisäistä ne arvot, joita sieltä voi ammentaa. Isänmaallisuus ei silti ole muuttumaton käsite.”

Kalevalallekin Väinämöisineen on siis vielä käyttöä. Euroopasta ei silti Niilon mielestä voi koskaan tulla eurooppalaisten yhteistä isänmaata. Vaikka kaikkinaista yhdentymistä tapahtuu jatkuvasti ja henkiset ja fyysiset aidat rajoilla kaatuvat rymisten, kansallisille arvoille on aina käyttöä. Mutta eurooppalaisiakin meidän täytyy silti uskaltaa avoimesti olla. Tätä Niilo korostaa.

Niilolla onkin ollut näköalaa. Ensin kaksi vuotta ammatillisia jatko-opintoja Ruotsissa ja sitten kolme vuotta sotilasasiamiehenä Tukholmassa. Kolmen vuosikymmenen toiminta Valamo-seuran johdossa lukuisine vierailuineen saarella ovat tuoneet perspektiiviin myös tiettyä itäistä ulottuvuutta.

Vuodet Ruotsissa havahduttivat Niiloa reivamaan aiempia käsityksiään niin Ruotsista kuin ruotsalaisistakin:

”Jokaisella maalla on oikeus ajaa etujaan itsekkästäkin, etenkin turvallisuuspolitiikassa. Ruotsin vuodet paransivat koko ajan suhtautumistani ruotsalaisiin niin kansana kuin ihmisenä”.

Armeijan ja isänmaallisuuden suhteesta Niilolla on luonnollisesti selkeä mielipide. Se ei ehkä ole aivan sellainen, jota alkuunsa odottaisi:

”On löydettävä oikeat asiat, ne jotka Suomessa ovat hyviä ja arvokkaita. Todella tärkeää on ymmärtää, että näistä on myös pidettävä huolta. Tietenkin tulee olla niin, että huolenpitäjinä ja turvaajina olemme me itse; yksituumainen Suomi.”.

Niilo joutui lähtemään evakkoon Karjalasta ja Laatokaltaan jo koulupoikana. Tuolloin pakosta jätetty osa isänmaatamme on hänelle ollut läheisempi ja aina jollain tavoin konkreettisempi kuin monet aikuisiän paikkakunnat Kanta-Suomessa.

Lähes vuosittaiset matkat Valamoon ovat entistään vain lisänneet lapsuuden kiintymystä. Sotilaana Niilo on joutunut kiertämään Suomen monissa kolkissa ja asettunut viimein pitkiksi eläkevuosiin Helsinkiin.

Isänmaallinen suomalaisuus ei kuitenkaan ole pelkästään maapohjasta riippuvaa. Se on pikemminkin monien, usein ohuiden lankojen kudelmanä. Tällaisena isänmaallisuus välähtää esiin, jopa yllättäenkin, nopeasti ohi kiitävänä hetkenä:

”Kun katson kesäpaikallamme, itse rakentamallani, salossaan liehuvaa Suomen lippua tai omaa isännänviiriäni, ei siihen sanoja tarvita!”

Lukijoillemme:

Niilo Kohosesta kirjoitimme tarkemmin jo Kohokohtien numerossa 7 (1999) Niilon 70-vuotispäivien (1998) ja edellisenä vuonna saadun kotiseutuneuvoksen arvonimen siivittämänä.

Pekka Simpura

Kohosen Sukuseuran varsinainen sukukokous 2011 pidettiin Vammalassa Kohoskahvien yhteydessä

Kokoontuimme lauantaina 3.9.2011 Kohoskahveille ja varsinaiseen sukukokoukseen Sarkosen matkailutilalle, joka sijaitsee Sastamalan Vammalassa Tyrvään vanhan kirkon eli Pyhän Olavin kirkon vieressä, pari kilometriä Vammalan keskustasta. Kokouspaikkaa ehdotti Vammalassa asuva jäsenemme Pertti Tuomola, hänelle siitä suuret kiitokset! Paikkakunnalla ja lähialueilla asuu muitakin seuramme jäseniä.

Kahvien yhteydessä pidimme myös sukuseuran varsinaisen vuosikokouksen.

Ohjelma oli vapaamuotoinen, tavoitteena oli saada mukaan kalastukseen, metsästykseseen ja sienestykseen liittyviä aiheita. Niitä kuulumekin runsaasti.

Lisää aiheesta voimme lukea sivulta 17 Kirsti Niemen kertomana!

Meille oli varattu opastettu käynti Pyhän Olavin kirkkoon. Tutustuimme restauroituun kirkkoon ja uusiin maalauksiin. Kuulimme erinomaisen yhteenvedon kirkon historiasta.

Vammalassa on avattu suomalaisen kirjan ja kirjallisuuden historiaa esittävä, valtakunnallinen museo Pukstaavi. Kävimme siellä tutustumiskierroksella jo menomatalla ennen kokoustamme. Pukstaavi kertoo suomalaisen kirjan kulttuurihistoriasta ihmisläheisesti ja innostavasti.

Sarkosen matkailutilan pihalla: Sirkka Suonpää, Maija-Liisa Ijäs, Elisa Tuominen, Sinikka Grönqvist, taustalla Marja-Liisa ja Niilo Kohonen.

Kuvassa vasemmalta: Pirjo Tuomola, Pertti Tuomola, Ilkka Kohonen, Martti Kohonen, Seija Kohonen, Jaakko Aarniverjä, Kristiina Voutilainen, Eeva-Liisa Rantamo, Kaleva Mattila, Marjukka Tuomola, Timo Tuomola, Lippo Lempinen, Marja-Liisa Kohonen, Pirjo Lehtinen, Jussi Simpura, Kirsti Simpura, Niilo Kohonen, Sirkka Suonpää, Sinikka Grönqvist, Elisa Tuominen ja Maija-Liisa Ijäs. Kuvan otti Esko Kohonen.

Varsinainen sukukokous 2011

Varsinainen sukukokous pidettiin Kohoskahvien yhteydessä. Koolla oli yhteensä 22 henkeä. Kävimme lävitse seuraavat lakisääteiset asiat:

- toimintakertomus kaudelta 2010-2011
- tilinpäätös kaudelta 1.1.-31.12.2010
- toimintasuunnitelma kaudelle 2011-2012
- talousarvio kaudelle 2011-2012

Hallituksessa erovuorossa olivat Marja Hautanen, Pirjo Lehtinen ja Lippo Lempinen. Kaikki lupautuivat jatkamaan vielä seuraavan kolmivuotiskauden, joten hallitus jatkaa vanhalla kokoonpanolla. Tällä hetkellä sukuseurassa on yhteensä 149 aikuisjäsentä ja 19 nuorisojäsentä.

Muilta osin kokouksessa sovittiin, että **Kohoskahvi-tilaisuuksia** jatketaan. Kaleva Mattila kutsui meidät ensi keväänä Kauha-joelle Kohoskahveille ja saunomaan savu-saunassa. Toinen tilaisuus sovittiin pidettäväksi syksyllä Helsingin seudulla.

Lisäksi sovittiin, että kesällä 2012 järjestetään **uusi matka Sortavalaan**. Ajankohdaksi on lyöty loppuun viikonloppu 20.7. - 22.7.2012. **Katso tarkemmin sivu 12.**

Kohoskahveja nauttimassa:
Vasemmalta: Timo Tuomola, Marjukka Tuomola
ja Pertti Tuomola

Sukuseuran esimies Jussi Simpura (keskellä) kuuntelemassa Lippo Lempisen ja Marja-Liisa Kohosen kanssa hauskoja sienestys- ja kalastusjuttuja.

Kirkkokierroksen jälkeen ihastelimme Rautaveden maisemia kirkon ulkopuolella. Kuvassa etualalla Seija ja Martti Kohonen ja Jussi Simpura.

Esko Kohosen ja Kristiina Voutilaisen kanssa heidän serkkunsa Eeva-Liisa Rantamo (keskellä). Hänellä oli paljon kerottavaa lähisukunsa taustoisista. Hän osallistui ensi kertaa sukutilaisuuteemme.

Varjokokous Kellon Kiviniemessä

Yllätys, yllätys! Saimme sähköpostia Vammalan sukukokoukseen. Sattumalta samaan aikaan kokoontui melkoinen joukko sukulaisia Timo Mattilan (Juho/Yrjö/Aili) kotiin Oulun lähelle Kellon Kiviniemeen.

Viestissä luki: ”Toivotamme sydämestämme onnea varsinaiselle sukukokoukselle!”

Ideassa mukana ja paikalla siellä oli myös Kaija Kangasmaa lähipiireineen. Kaija on Timon kummitäti. Timo on viettänyt lapsuus- ja nuoruusvuosinaan paljon aikaa Laihialla osallistuen maatalon puuhiin.

Ohessa ryhmäkuva paikalla olleista, jotka olivat ”hengessä mukana” kokouksessamme.

Pirjo Lehtinen

Takana vasemmalta: Irja Niskanen, Antti Laitala, Pekka Laitala, Tuija Laitala, Timo, Seija ja Lauri Mattila. Alarivissä vasemmalta: Maija Karjalainen, Rianna Laitala, Kaija Kangasmaa, Paula, Elmo ja Taneli Mattila.

Tyrvään Pyhän Olavin kirkko

Historia

Tyrvään Pyhä Olavi komeilee Rautaveden kansallismaisemassa Kallialan kylässä kolmen kilometrin päässä Sastamalan keskustasta. Suomen keskiaikaisten kirkkojen tutkija Markus Hiekkänen ajoitti väitöstutkimuksensa kirkon valmistumisen vuoden 1510 paikkeille.

Tyrvään Pyhä Olavi toimi seurakuntakirkkona 1855 asti, kunnes uusi kaksitorninen kirkko valmistui Vammaskosken partaalle.

Vanhakirkko jäi ylhäiseen yksinäisyyteensä, syrjään pitäjän keskustasta. Sitä ei enää korjailtu tai uudistettu, mutta mitään ei myös purettu. Unohduksen vuodet säilyttivät 1600- ja 1700-lukujen sisätilan aitouden, kun monet muut keskiajan kirkot Suomessa modernisoituivat ja niiden vanhat rakenteet hävisivät.

Tuhopoltto 21. syyskuuta 1997 teki paikkakuntalaisten vanhanakirkkona tuntemasta Pyhästä Olavista maankuulun. Palon jälkeen koko myötätuntoinen Suomi sai seurata, kuinka vammalalaiset nostattivat rakkaan kirkkonsa tuhkaista ennennäkemättömillä talkoilla. Rakentui uusi, mutta työmenetelmiltään ja materiaaleiltaan vanhanaikainen ja entisen kaltainen kirkko.

Paanutalkoot

Museovirasto kiinnitti 1990-luvun alussa huomiota kirkon katon huonoon kuntoon ja kehotti Vammalan seurakuntayhtymää ryhtymään toimiin paanujen uusimiseksi. Vammalassa päätettiin elvyttää entisajan rakentamistraditio, käynnistää suurtalkoot, uusia katto ja veistää paanut käsin. Paanut valmistuivat aikataulussa vuonna 1997, yhteensä 17 000 kappaletta.

Säätsuosivat koko ajan kirkkotyömaata. Elokuussa 1997 paanut hohtivat vastatervattuina kirkon katolla. Talkoolaiset, yhteensä noin 800 vapaaehtoista, olivat työnsä tehneet. Sunnuntaina 31.8.1997 oli valmistumisjuhlan aika. Kirkkokahvit juotiin ja syvä kiitollisuus täytti mielen.

Tuhopoltto

Kolmen viikon päästä, varhain sunnuntai-aamuna 21.9.1997 Tyrvään Pyhän Olavin kirkko paloi. Tuhansien talkoolaisten tuhansien tuntien työ haihtui hetkessä savuna ilmaan.

Jälleenrakennus ja toiset paanutalkoot

Korjaustyön suunnittelu aloitettiin heti kirkon sisustuksen ja vesikaton tuhon tulipalon jälkeen syksyllä 1997. Toiset paanutalkoot alkoivat elokuussa 1999, tavoitteena oli veistää kattoon, asehuoneeseen ja sakaristoon tarvittavat 34000 paanua. Työ alkoi hienosti ja päivittäin oli työn touhussa 10 - 28 veistäjää. Paanuverstaalla ahkeroi talven aikana satoja talkoolaisia. Paanut valmistuivat v. 2000 alussa.

Vuoden 2000 loppuun mennessä oli kirkko saatettu ulkoasultaan entisen kaltaiseksi. Puuvalmis kirkko otettiin uudelleen käyttöön 3.8.2003.

Sisätilan maalausohjelma oli erillinen hanke, joka aloitettiin kesällä 2005. Kirkon sisätilojen maalaustyön toteuttivat taiteilijat Kuutti Lavonen ja Osmo Rauhala. Kirkko oli maalaustöiden vuoksi suljettu kesästä 2005 alkaen. Maalaustyöt valmistuivat elokuussa 2009 ja kirkko otettiin uudestaan käyttöön.

KOHOSKAHVIT

TOUKOKUUN 2011 KOHOSKAHVIT TURUSSA

Turussa asuva sukuseuramme pitkäaikainen aktiivijäsen Kirsti Niemi oli järjestänyt kokoustilaksemme 14.5.2011 Luostarinmäen ulkomuseon alueella vanhassa talossa toimivan kahvila Kisällin. 1700-luvun rakennukset ovat viehättävä ympäristö mille tahansa tilaisuudelle. Harmaasta sadepäivästä huolimatta toistakymmentä ihmistä oli tullut paikalle.

Sisarukset Kirsti Niemi ja Sirkka Vuorinen muistelivat lapsuuttaan Turun suunnalla, käynejään mummolassa Helylässä ja mummonsa Anna Lempisen (o.s. Kohonen) asumista heidän kodissaan evakkovuosina. Aika mummo, josta voimme lukea enemmän sukhistoriasta, Kirsti Niemen kirjoituksesta ”Isoäitini tarina”.

Suurta huomiota keräsi Esko Kohosen mukanaan tuoma vanha valokuvakansio, jonka ympärillä tunnistettiin se mikä vielä osattiin: monenkaan muisti ei ulottunut pitkälle sotaa edeltäneisiin vuosiin.

Muuten ohjelma sujui Kohoskahvien tarkoituksen mukaisesti: juotiin kahvia, maisteltiin talon erinomaisia herkkuja, juteltiin menneistä ja tulevista, ja vähän nykyisistäkin, sekä hoidettiin myös sukuseuran virallisia asioita. Suurkiitokset Kirstille ja mukana olleille!

Valokuvia tutkittiin innolla. Kuvassa mukana vasemmalta: Pekka Lempinen, Lippo Lempinen, Heikki Lempinen, Kirsti Niemi, Aaro Kohonen, Ellen Kohonen ja Jussi Simpura.

Kahvi maistuu kuulumisia vaihdettaessa. Vasemmalta: Kirsti Niemi, Sirkka Vuorinen ja Marja Hautanen.

KOHOSKAHVIT VAMMALASSA

Lauantaina 3.9.2011

Tilaisuudesta kerromme lehden sivuilla 8-9 vuosikokouksen yhteydessä.

KUTSU KAHAJOELLE!

Seuraava kahvitilaisuus pidetään nyt keväällä, lauantaina 26.5.2012 Kauhajoella **Kaleva Mattilan** luona, tarkempi osoite on: Hyypäntie 2, 61800 Kauhajoki. Mukana isännöi myös **Pekka Mattila**. Tiedossa on rentouttavaa ajanviettoa pihapiirissä sekä halukkaille mahdollisuus päästä jokirannan savusaunan löylyihin. Tarjolla on kahvia ja pientä suolaista purtavaa. Kaikki paikalliset nähtävyydet ovat puolen kilometrin säteellä! Tarjoilun vuoksi ilmoita tulostasi viimeistään 20.5.2012 Pirjo Lehtiselle puh.040-5612730. **Merkittävä tapahtuma kalenteriinne, tervetuloa paikalle!** Tarkemmin kerromme ohjelmasta internetin kotisivuilla lähempänä ajankohtaa.

Syksyllä 2012 suunnittelemme Kohoskahveja tänne pääkaupunkiseudulle. Päivämääräksi on sovittu la 22.9.2012. Samassa yhteydessä pidämme myös varsinaisen sukukokouksen. Yritämme löytää jonkun mukavan retkeily- tai matkailukohteen, jotta voimme samalla nauttia vapaasta yhteisöstä ja mahdollisesta ohjelmatarjonnasta. Tästä laitamme infoa myös nettiin kotisivuille. Toivomme tämän viestintäkanavan aktiivisempaa käyttöä! www.kohosensukuseura.fi

NYT MATKAILEMAAN LAATOKAN RANTAMAISEMIIN!

Perinnematkailua!

Kohosen sukuseuran kesän 2012 yhteinen Karjalan –matka on nyt ilmoittautumisvaiheessa. Suuntana on ensin perjantaina Sortavala. Sieltä käsin voimme lauantaina sitten käydä Valamossa tai vaihtoehtoisesti kyläkäynneillä Sortavalan lähellä. Majapaikkana on Sortavalan uusi hotelli, Hotelli Kaunis, aivan keskustassa ja aivan Laatokan rannassa.

Sankarimatkailua!

Varsinainen sankarimatkaosuus on sunnuntaina, kun retkeilemme ensin Käkisalmeen, sieltä edemmäs Laatokan rantaa ja piipahdamme Konevitsan luostarisaaressa. Paluumatkan reitti riippuu teiden kunnosta, mutta vielä samana päivänä pitäisi tulla rajan yli takaisin Imatran tai Nuijamaan kohdalla – ja sitten suuntana Helsinki. Tähän matkaosuuteen tarvitaan kuntoa ja kestävyyttä!

Myös matkan varrelta mukaan!

Bussimme kulkee Helsingistä Lahden, Kouvolan ja Lappeenrannan kautta Kiteelle ja takaisin tullessa Lappeenrannasta Helsinkiin samaa reittiä. Mukaan voi nousta ja kyydistä poistua missä tahansa Helsingin ja Lappeenrannan (ja Imatrankin) välillä. Ja jos kyyti järjestyy, voihan sitä tulla mukaan vasta Parikkalasta, Kesälahdelta tai Kiteeltä ja sitten selvittää paluumatkalla itsensä takaisin Imatralta ylöspäin.

Eskolle ilmoittautumaan!

Matka-agenttinamme on ansiokkaasti toiminut Esko Kohonen (esko.kohonen@kotiposti.net), joka myös ottaa vastaan ilmoittautumiset. Katso tarkemmin tämän Kohokohtia –lehden mukana tulevaa [ohjekirjettä](#) ja seuran kotisivuja (www.kohosensukuseura.fi)!

Kilauta kaverillekin!

Jos sinulla on ystäviä, tuttaviamme tai toisen puolen sukulaisia, jotka olisivat kiinnostuneita osallistumaan, kerro heillekin. Aina voi mahtua mukaan! Esko sitten kertoo, kun paikat täyttyvät.

Päivämäärät kalenteriin: 20-22.7.2012!

Jussi Simpura

Vasemmalla
Hotelli Kaunis
Sortavalan
keskustassa.

Oikealla Sortavalan
satamaa, taustalla
Vakkosalmen silta

Vasemmalla
Käkisalmen vanha
linna.

Oikealla Konevitsan
luostari.

SORTAVALAN REISSU – SUKUJUURIA ETSIMÄSSÄ

Perjantaina 2.9.2011 ukkimme **Sulo Saikkonen** (Anna/Aino) ajoi Lapualta Hollolaan. Tarkoituksemme oli tehdä kolmen sukupolven juurimatka Sortavalaan. Meitä oli viisi lähtijää: ukki, äitini **Ritva-Liisa Tanhuanpää** ja meistä lapsista **Jaakko (23v)**, **Lauri (21v)** ja **Saara (20v)**. Vanhin siskomme Aino pääsi vastaavalle matkalle muutama vuosi sitten.

Lähdimme matkaan suuntana Kitee. Kävimme matkalla ukin kanssa yleisiä asioita lävitse ja siinä sivussa ajotaitojen ennakoarviointia. Tutussa piirissä kaikilla riitti kerrottavaa liikenteen eri ongelmatilanteista! ”Puuta koputtamattakin” selvisimme perille hotellille. Alkumatkan ajoi Lauri ja Lappeenrannassa kuskin paikalle vaihtui Jaakko. Syrjäisessä paikassa sijaitseva mökkikin löytyi ja tuntui, että kaikki olivat äärimmäisen tyytyväisiä. Ilta oli hyvä päättää nukkumapaikkojen järjestämiseen ja jokseenkin jokainen sai unen päästä kiinni hyvin pikaisesti.

Lauantaiaamuna huomasimme, että hulpea lomahuvila sijoittui liioittelematta meidän jokaisen matkalaisen tilapäisyöpymispaikkojen kärkipäähän. Aamupala syötiin ja taas ajamaan kohti Karjalan kunnaita. Tällä kertaa ratissa alkumatkan päätoiminen tarinankertoja - siis ukki .

Raja lähestyi ja pieni tullipreppaus oli paikallaan, jotta tietäisimme, mitä tuleman pitää. Me nuoret olimme ensimmäistä kertaa itärajalla, äidillä kerta oli seitsemäs ja ukilla kertoja oli jo toistakymmentä. Kielimuuri oli korkea, mutta ele- ja viittomakielellä onnistui kaikilta, joten reilun tunnin kuluttua olimme jo toisella puolella. Maahantulokahvit joimme Ruskealan pappilassa. Ukki kertoi, miten kirkko ja majoituspuoli oli saatu rakennetuksi.

Pikku hiljaa saavuimme ukin synnyinseudulle ja maiseman vaihdos oli helposti havaittavissa. Ensimmäinen kohteemme oli Kirjavalahi. Mutkitteluva rantatie oli kaunis ja muistutti melko hyvin sitä kirjan kuvaa, joka oli otettu ennen sotia. Helylässä oli ollut ukin koti. Menimme Tavara-aitan ohi, joka oli tallella, mutta Nupposen kauppa oli purettu. Ukki näytti valokuvan ja kertoi, että isomummin ja isoukin (Aino ja Heikki Saikkonen) hopeahäkkuva oli otettu Tavara-aitan pihassa. Lehtimäellä sijaitseva ukin äidin kotitalo oli hyvin paljon erinäköinen kuin maalauksessa, jonka ukki on tehnyt kotimme seinälle. Terassia ei enää ollut, maalista ei ollut tietoaakaan ja kivijalkakin oli hajalla. Talossa ei näyttänyt asuvan ketään.

Karjalankadulla Riutan talossa olevan Kirjakaupan edessä Sulo Saikkonen, Saara, Jaakko ja Lauri Tanhuanpää.

Runsas kasvillisuus talon ympärillä sai sen näyttämään hyljätyltä. Ukki kertoi laskeneensa lapsena Lehtimäkeä alas potkukelalla kahden kaverinsa kanssa hyvin kovaa. Ukki oli suistunut ojaan kelkan kanssa ja kelkan antura oli uponnut leukaan. Todettiin, että poika pitää heti viedä sairaalaan hevosella. Leuka saatiin hoidettua ja ukilla on edelleen pieni arpi siitä merkinä. Oma koira oli uskollisesti vahtinut ukkia koko matkan ajan.

Seuraavaksi ajoimme Suikasenlahdelle. Matkan varrella oli iso kolhoosi. Ukin isän talo oli ollut Suikaselahdella. Sitä ei ollut enää, vaan rehevä niity oli täyttänyt paikan. Talolle ei voinut mennä koska tie oli poikki ja autolla ei päässyt.

Kaupungilla oli paljon erilaisia rakennuksia, joista ukki kertoi meille tarkemmin. Pääsimme luterilaiseen kirkkoon syömään omat eväämme. Näimme ukin tekemät lasityöt. Kirkon seinällä oli metallikilpi, jossa oli listattuna kaikki kirkon teossa mukana olleet vapaaehtoiset sekä järjestöt. Oli hienoa huomata, millaisella kokoonpanolla kirkko oli saatu rakennettua.

Lähdimme ajamaan kohti Otsoista. Tie oli hyvässä kunnossa. Otsoisten kylästä on kotoisin Saikkosen suku. Kirjan vanhoista kuvista pystyi tunnistamaan tiet ja sillan, joka ylitti Saikkosen salmen. Silta tosin oli uusi. Mukava yhteensattuma on, että Sortavalan Seminaarin lähellä olleet Hedelmätarhat ”siirrettiin” sodan jälkeen Hollolaan. Liekö sattumaa – meidän kotimme on nyt noilla Hedelmätarhan mailla.

Olo oli itse kullakin vaivaantunut. Pelkästään katsomalla ympärilleen tuli tiettyjä vahvoja adjektiiveja mieleen vallitsevasta ilmapiiristä. Päällimmäisenä tuntui ahdistuneisuus ja ankeus. ... jatkuu

LÄPI KORPIEN

KELIRIKKOA 20.9.1941
Osasto Laguksen panssarit joutuivat auttamaan kuormastoja Itä-Karjalan kulkukelvottomilla teillä. Aunus-Vaaseni-tien puolivälissä Kuujärven kohdalla autossa kyyditään sotilaita ja siviilejä, jotka palaavat koteihinsa.

Yllä oleva kuva osui Lempisten poikien silmään satumalta ILTASANOMAT - lehden sivulta.

Huomion herätti se, että heidän isänsä **Lauri Lempinen** (Anna) istuu lavalla kuvan reunas-
sa äärimmäisenä oikealla.

Kuvan alla lukee:

Osasto Laguksen panssarit joutuivat auttamaan kuormastoja Itä-Karjalan kulkukelvottomilla teillä Aunus-Vaaseni-tien puolivälissä. Kuujärven kohdalla autossa kyyditään sotilaita ja siviilejä, jotka palaavat koteihinsa.

”Syyskuussa 1941 jatkui suomalaisten hyökkäys kohti Petroskoita. Eteneminen maastossa oli rämpi-
mistä, kun syysateet olivat pehmittäneet heikko-
pohjaisen tien. Sitten tie loppui kokonaan, ja piti
aloittaa kapulatiin rakentaminen korpeen. Se teh-
tiin kaadettujen tukkien päälle. Paksut pölkyt pan-
tiin peräjälkeen poikittain tieksi.

Suomalaisten suururakka läpi korpien yllätti neu-
vostojoukot. Ei voitu ymmärtää, että pystyimme
siirtämään niin suuret voimat Petroskoin eteläpuo-
lelle.”

(Ote tekstistä)

Sortavalan reissu – sukujuuria etsimässä .... jatkuu ed.sivulta

Poikkeuksetta jokaisesta tutusta rakennuksesta, pel-
lost ja polusta oli ukilla oma tarinansa kerrottava-
na. Oman aikamme nuorelle nuo tuntuivat täysin
käsittämättömiltä kokemuksilta, mutta ne olivat
kuitenkin joskus olleet totta ja arkipäivää.
Niihin samaistuminen tuntui nyt hankalalta.
Kuulimme tarinan, miten ukki ja isoukki olivat sel-
vinneet lentokoneen tulituksesta. Miettiessämme
näitä kokemuksia, ympärillä olevaa kurjuutta ja
omaa elämääme, olimme hämmennyksen vallas-
sa. Vaikealta tuntui käsittää - ei ainoastaan niinä
aikoina selviämistä - vaan uuteen sopeutumista ja
alusta aloittamista toisella puolella Suomea, kauka-
na Karjalasta.

Meille nuorille tuli päällimmäiseksi haluksi vain
palata takaisin kotiin, olla tyytyväinen niihin oloi-
hin, missä elämme ja muistaa jatkossa ongelmia
kohdatessa, millaista arki voisi olla.

Paluumatkalla tuli tuotti jälleen lähes kolmen
tunnin ajan ratkaistavia pulmia. Hiljalleen paluu
arkeen tuntui mukavalta ja kotimatka Hollolaan jat-
kui. Oli mukava jutella taas arkiasioista ja kuulumi-
sista. Jopa hyvällä tiellä ajo tuntui äärimmäisen
nautinnolliselta, samoin kuin hyvin hoidetut, ympä-
rillä vilahtelevat rakennukset.

Jokaisen rajan toisella puolella ei- asuneen mieles-
sä asiat tulevat kypsymään pikku hiljaa. Kokemuk-
sellisesti äärimmäisen rikas reissu jää kytemään
meidän nuorten mieliin ja vaikuttamaan taustalla
elämän eri tilanteissa. Kiitokset ukille uskomatto-
mista tarinoista, käsittämättömien kokemusten ja-
kamisesta ja ylipäänsä äärimmäisen hyvin järjeste-
tystä reissusta karttoineen ja kuvineen päivineen!

Jaakko, Lauri ja Saara

Lässähdys on aina mahdollinen

Kohokasta paistettaessa lässähdys on aina mahdollinen. Lässähdys uhkaa myös sukuseuran kaltaista pientä toimijaa, kun toiminta on muutaman harvan aktivistin varassa. Kohosten sukuseuran toiminnan kantava pilari on vuosikaudet ollut sihteeri-rahastonhoitajamme Pirjo Lehtinen. Lisäksi Pirjo on tämän Kohokohtia-lehden varsin monitaitoinen toimitussihteeri. Kaikkia postejaan Pirjo on hoitanut mielellään, mutta niiden kasaantuminen samalle henkilölle työllistää melkoisesti. Vuosittain keskustelemme hallituksessa siitä, että Pirjo katsoo hyvin perustein, että ainakin sihteerin tehtävät voisi luovuttaa jo uusiin käsiin. Lopulta Pirjo ystävällisesti lupautuu jatkamaan vielä tämän vuoden. Mutta vakavasti puhuen: jossakin kohtaa on pystyttävä vaihtamaan avainhenkilöitä, ja toivoa pannaan tietysti nuorempaan sukupolveen.

Ketkä kohokkaan tekevät

Kohosen sukuseurasta tuli menestyvä kohokas Sortavalan seuduilla syntyneiden perustajajäsenen ansiosta. Nyt tuo voimavara on vähenemässä, ja olemme toiminnassa voineet jonkin verran siirtyä sodan jälkeen syntyneiden nykyisten noin 60-vuotiaiden varaan. Seuraava sukupolvi harppaus pyrkisi sitten tavoittamaan tällä hetkellä alle 50-vuotiaita. Näitä ei ole kuitenkaan ollut jonoksi asti pyrkimässä sukuseura-aktiiveiksi.

Kohokaskin tarvitsee käyteaineita

Karjalaistaustaisen sukuseuran käyttövoimana on tietysti ollut Karjala, tuo kauan kateissa ollut. Nyt kun sinne on jo päästy ja aina myös iloittu, että sieltä on päästy pois, alkaa tuokin käyttövoima ehkä hiipua. Jokainen uusi sukupolvi on edelliseen sukupolveen verrattuna jopa kaksinkertaisen matkan päässä Karjalasta, ja samaten aina vähintään kaksinkertaistuvan matkan päässä Kohosista, jos eivät satu itse olemaan suku-nimeltään Kohosia. Jokaisella on jo neljän sukupolven sisällä taaksepäin mentäessä jopa 16 sukua, joista voi valita, mihin haluaa kuuluvansa. Kaikkiin näihin sukuihin on tietysti geneettisesti yhtä pitkä tai lyhyt matka. Omalla kohdallani voisin valita Simpuroiden ja Kohosten lisäksi Kekäläisistä, Silvennoisista, Luukkaisista, Kinasisista, Uimosista ja en tiedäkään mistä kaikista. Minkä varaan sukuseuran toimintaa voisi rakentaa, kun sen perinteiset kivijalat, yhteinen tausta ja sukulaisuuden ja nimen tuoma yhteinen identiteetti, alkavat murentua?

Kevään 2011 ”kohokas” oli mm. yhteinen retki Turun Luostarinmäen käsityöläismuseoon.

Sukuseura korvikeyhteisöllisyytenä

Voi ajatella, että sukuseura tarjoaa mahdollisuuden pitää yllä ja kehittää entisen ajan suku- ja kyläyhteiskunnan yhteisyyksimuotoja tai jopa kehittää niille nykyajan vastineita. Entisen ajan yhteisyyden kannalta tärkeitä olivat vuotuisjuhlat kuten jo kauan perhekeskeinen joulu, kylän yhteinen juhannus sekä pääsiäinen ja muut kirkolliset merkkipäivät. Samaten merkittäviä olivat sukujen juhlina häät ja hautajaiset; tasavuosien syntymäpäivät ovat selvästikin melko myöhäinen tulokas yhteisyyksimuotojen joukossa. Sukuseuran tapahtumat vaatimattominakin tarjoavat nyt sellaisia tilaisuuksia, joihin ei tarvita perhejuhlan tai vuotuisjuhlan antamaa erityistä aihetta.

Retkistä ryhtiä – kohennusta meille kohokkaille?

Sortavalan matkojen lisäksi Kohosen sukuseuran kokoontumiset jonkin matkailukohteen ympärille paikkakunnalla, jossa on suvun jäseniä, ovat olleet muutaman vuoden ajan päätoimintamuotomme. Vuonna 2011 olimme keväällä Turussa Luostarinmäellä Kirsti Niemen organisoimina, ja syksyllä Vammalassa Kirjan museon ja Tyrvään Pyhän Olavin kirkon maisemissa vammalalaisakselimme tukemina. Nyt keväällä 2012 suuntaamme toukokuussa Kauhajoelle Kaleva Mattilan kutsumina. Syksyksi kaavailimme kokousta ja ehkä retkeilyäkin Helsinkiin. Ja tässä välissä on kesällä sitten Sortavalan – Käkisalmen matka. Eiköhän tästä saada kohennusta meille kohokkaille ja toivottavasti pari uutta aktivistiäkin riveihin.

PEKKA

Koulussa kuultua . . .

Opettaja laiskalle oppilaalle:

- Tiedätkö, että sinun iässäsi George Washington oli jo koulunsa etevin oppilas?
- En todellakaan tiennyt, mutta sen tiedän varmasti, että opettajan iässä hän oli jo maansa presidentti

Opettaja torui ruokalassa:

- Janne, jos et nyt syö ruokaasi, kutsun tänne rehtorin!
- Enpä usko, että tämä hänellekään maistuu!

Opettaja kysyi biologian tunnilla:

- Miksi villihanhet lentävät syksyisin etelään?
- Kävellen matka olisi niille liian pitkä.

Kirsti Niemi (Anna / Anni) innostui esimiehemme ”Lässähdyksistä” viime numerossamme. Siinähän kehoitettiin ilmiantamaan sukumme sienestäjät, ”kolmannen metsästyksen” harastajat. Kirsti ilmiantoikin itsensä ja kertoo tässä salansa aivan vapaaehtoisesti!

Jos joku joukostamme vielä muistaa Liedon suunnalta näkyä 30-luvulta, jossa suunnistajaisä johdatti polkupyöräsaattuettaan aidon sienenenänsä varmaan vainuun luottaen, kerrottakoon, että siinä matkasi Silvennoisen perhe kohti antoisia apajiaan.

Juurikorit keikkuivat ohjaustangoissa ja ilmeisen innostuneet tytöt pyörän tarakoilla. No, Varsinais-Suomessa keikkumiset tapahtuivat toki ”hankaimissa” ja ”pakkareilla”. Väliäkö tuolla! Mutta sienien suhteen vanhempien karjalainen syntyperä ei nimissä livennyt.

Annetaanpa Kirstin selvittää:

Sienioppaiden vakiinnuttamia nimiä ei toki käytetty. ”Pilperoista” (haperoa) ei otettu.eikä ”löperötattia” (lehmäntattia). Haaparouskuista mieluisin oli ”maiteroinen”, vaaleampi lajike. Karvalaukku oli nimenomaan ”laukku” eikä rousku. Kellertävä muunnos siitä oli ”rasvalaukku”.

Kangasrousku eli ”leppäsieni” ei runsaslukuisena tarjonnut riittävästi haastetta. Punikkatatti eli ”oravikkatatti” oli sinistymisestään huolimatta miltei herkkutatin, ”kivitatin”, veroinen. Saippuulle maistuvaa lampaankääpää emme poimineet.

Silvennoisten sienet eivät löytyneet pelkästään sienivainun perusteella. Vuosien saatossa kokemus oli kartuttanut perheen parissa kasvupaikkojen tuntemusta.

Kirstillä tiedot ovat yhä tallella, kenties vielä jopa jalostuneet . Siis:

Maaston laatu, puusto ja sääolot ohjaavat varmimmin sienten luo. Kuusikoista täytyvät rouskukorit, koivut kasvavat kanttarellien naapureina, tatit pikkurouskujen keskellä.

Kirsti Niemi isänsä Eino Silvennoisen kanssa kesämökkisaarensa Näsijärvellä vuonna 1981. Mahtoikohan johtua pakomahdollisuuksien puutteesta, mutta alkujaan sienestystä vähätellyt aviomies Lauri Niemi oppi kuin oppikin saarensa sienestyksen suuret salat.

Viimevuotisia jälkiä pääset samoille apajille. Itiöt eivät kauaksi karkaile.

Vanhempien sienigeenit ovat periytyneet Kirstin jälkeläisillekin. Leikkireissuilta metsään lapset palasivat usein oksanhaarukka täynnä sieniä: ruututatti, samettitatti, limanuljaska. Joskus jopa syötäviäkin. Seuraavakin sukupolvi tunnustaa sienien lumon, ainakin kermaan sekoitettuna ne peittoavat pizzan.

Kirstin sienissä riittää syömistä myös talvella. Kaupunkiloloissa ne kannattaa pakastaa tai ”tönkkösuolata”. Runsaina satovuosina tatit kuivataan miedossa uuninlämmössä. Niistä on syntynsä saanut Kirstin nimikkokohokas: tattijauhelmaa ripotellaan vuokaan varovasti hieräten, ja sitten kohokas paistumaan ”salaisia” seremonioita noudattaen. - Siinäpä selvä resepti, varsinkin miehille.

Kirsti Niemen sienivietti herää ensimmäisten nurmikuukusten putkahtaessa näkyviin. Nyt eivät metsäretket enää sienisuvun esinaisalonnistu, mutta muistojenlippaasta eivät keittiön tuoksut tatteja kuivattaessa ole minnekään haihtuneet. Luepa juttu uudelleen, niin uskot!

Pekka Simpura

TEUVON 70-VUOTISPÄIVÄJUHLAT KALASTAJATORPALLA

Teuvo Ijäs (Juho/Eeva) vietti juhlapäiväänsä Kalastajatorpalla Helsingissä perheen, sukulaisten ja ystävien keskellä. Tällä sivulla Teuvon tytär **Susanna Ijäs** kertoo lukijoillemme tilaisuuden ohjelmasta ja annista.

”Näin talven keskellä on virkistävää muistella mennyttä kesää. Raikkaan, elokuisen kesäsateen saattamana vietettiin isän syntymäpäiviä perinteikkäällä Kalastajatorpalla, Helsingissä. Isä oli kutsunut mukaan joukon ystäviä, sukulaisia sekä entisiä että nykyisiä työkavereita, joista suurin osa pääsikin osallistumaan. Osasyynä runsaaseen osallistumiseen lienee ollut se, että isä ei yleensä ihan pieniä juhlia järjestä,

kun sille päälle sattuu. Juhlat tупpaavat olemaan vielä onnistuneitakin.

Tarjoilu oli maittavaa, kalaherkut nostattavat vieläkin veden kielelle. Jälkiruoat olivat herkullisia, vaikka henkilökunta korjasikin ne (mielestäni) vähän turhan kiireesti pois käden ulottuvilta.

Päivän ohjelmapuolen avasi ja samalla kruunasi imitaattori-näyttelijä Jukka Puotila, jolta todellakin taittui poliittinen satiiri. Mukana juhlassa olivat tätä kautta mm. Martti Ahtisaari, Johannes Virolainen, Seppo Kääriäinen ja Paavo Väyrynen. Tervehdyksiä esitettiin myös Kimi Räikkösen kiekaisuäänellä ja analyysijään esittelivät ainakin Juhani Tamminen ja Jörkka Donner.

Lisäksi juhlissa tietenkin laulettiin, niin kuin tapoihimme kuuluu - kovaa ja korkealta. Kulttuurinkin riitti, kun isän Sirkka-sisko runoili viehkeästi isän lapsuusajoista. Meidän Ijasten tunnusmerkeiksi paljastuivat runomitan kautta vaaleus, pulskuus ja punakkuus. Allekirjoitan ainakin omalta kohdaltani.

Isän veljenpoika **Vesa Ijäs**, armeija- ja kämppekaveri **Pekka Tuomisto** ja serkku **Jussi Simpura** esittivät myös isälle lämpimät tervehdyksensä.

Kesäilta jatkui vapaamuotoisesti rupatellen. Selaisiset olivat "kronologisesti ansioituneen" koväänisen renessanssiruhutinaan kekkerit.

Susanna Ijäs

Teuvo ja Orvokki Ijäs juhlapöydässä Kalastajatorpalla

Otteita Sirkka-siskon kronikasta:

-----

*Teuvo oli isän lempilapsi,
suvussa se kyllä tiedettiin.
Alma-tätimme käydessänsä
loihe lausumaan:*

*”Tuolle pojalle se isä-Augusti
saumattoman paidan valmistaa,
niin kuin Jaakob Joosefille aikoinaan.”*

-----

*Kyllä sen jo pikkupoikana näki ja ties,
Teuvosta varttuu kelpo mies,
valppain silmin tarkkailit maailmaa,
kuinka aikoisit sen tuota pikaa valloittaa!*

Kuvassa Teuvo tyttärensä Susannan kanssa syntymäpäiväkakun äärellä

TUKKI LIIKKUU!

Teuvo Ijäksen 70-vuotispäivillä tervehdyspuheen piti Teuvon veljen, Sepon, poika Vesa Ijäs (Juho). Vesa sanoi olleensa varsin otettu kutsusta tähän tehtävään; eihän sitä sedät toki alituiseen seitsenkymmppiään juhli!

Vesa kertaili ja kuvaili Teuvon elämänvaiheita laajalti. Matka Hämeenkyrön Kuustenlatvalta asuntopolitiikkamme huipulle on ollut pitkä ja vaiherikas, mutta ei kuitenkaan kovin kivinen. Tämä jäi toimitukselle vaikutelmaksi, kun haastattelimme Teuvoa hänen muistelmateoksensa ilmestyttyä (Kohokohtia nro 14 / 2008). Tuossa jutussamme on valotettu tarkemmin Teuvon elämänkaarta.

Teuvon suorasukaista huumoria lienee monisakin käännteissä tarvittu. Ijäksen perheessä on ollutkin tapana kätkeä hauskoihin tokaisuihin myös hitunen tiukkaa ja ehdotonta sanomaa. Teuvohan on itsekin kiinnostunut kirjoittamisesta. Pakinointi nimimerkin ”Auritus” suojis- sa jatkuu edelleen. Toivottavasti. Silti juuri lehtimiehet ovat saaneet tuta Teuvon sanansäilää.

Asuntopolitiikka on Teuville yhä tärkeä asia. Vesa paljastaakin, että ”eläkeläisemme” kuuluu nykyisin osuuskunta Hämeen Vuokrakotien omistajiin.

Vesa huomasi myös Teuvon viettäneen 60-vuotispäiviään ”kartanossa”, 70-vuotispäiviä ”torpassa”. Kun Teuvo piakkoin ryhtyy suunnittelemaan 80-vuotispäiviään, ehtivätkin Helsinkiin nousta ensimmäiset todella hulpeat pilvenpiirtäjät. Kuinkas olisi? Sieltähän näkisi lähes tulevaisuuteen!

Kuvassa Teuvo siskojensa (vas.) Raijan, Sinikan ja Sirkan kanssa

Tervehdyksessään Vesa kertoi ministeri Tarja Gronbergin maininneen, ettei suomalaisella asumisella kuitenkaan ole tulevaisuutta, jos tarpeellisten tilaisuuksien eturivissä istuu yhä Teuvo Ijäksen ja kumppaneiden kaltaisia puuhamiehiä.

Vesan mielestä on kylläkin otettava eräänlaisena suvun kunniana, kun jo pelkästään vain yksi Ijäs ”napatukkina” saa koko suman syntymään ja estämään asuntopolitiikkamme kehityksen. No, Tarja Gronberg itse on katsellut Suomessa ollessaan kotomaan asunto-oloja lähinnä Höytiäisen saarestaan käsin. Sen ohi on ”napatukkimme” soljunut jo aikapäiviä sitten ja jatkanut vakaata vaellustaan kohti Pyhäselkää, Saimaan suuria vesiä, - aina meren rannoille asti.

Tukki liikkuu!

Toimitus onnittelee.

Unto Kahonen /
2012

VAIN LUONTO TIETÄÄ, MITÄ SE TAHTOO.
(Goethe)

KEVÄTTÄ RINTAAN!

Katselen ulos ikkunasta:
siellähän keli vasta!
Pakkastakin asteita monta on,
eikä talvi tääkään lumeton.

Mutt'jokin jo hangella kimalsi,
aurinko tuo pilven takaa vilahti.
Säilyttäen lumet sulamaan,
purot pienet juoksemaan.

valo voittaa hämärän
vaatien uuden elämän.
Oottaen henkäystä kevään,
saattaen kaiken hymyilemään.

Tätä luonnon kulkua toistuvaa
vain ihmetellä ihminen saa,
kuinka kaikki taas kerran herää.
Mielessäin nään jo vihertävää!

UNTO

Kuvasatoa ja kuulumisia jäsenistöltä

Saikkosen sukuhaaran jälkikasvua kuvissa (Anna/Aino/Sulo/Ritva-Liisa)

Aino-Maria Tanhuanpää ja Avi Bueno

vihittiin 20.4.2011 Tel Avivissa.

Parhaimmat Onnittelut tuoreelle avioparille!

Sivulla 13 luimme **Ritva-Liisa Tanhuanpään** lasten kirjoittaman kuvauksen Sortavalan matkastaan. Mukana olijat ovat muutenkin kunnostautuneet elämässään.

Lauri-Matias kirjoitti ylioppilaaksi 4.6.2011 ja **Saara-Etaferahu** valmistui lähihoitajaksi 3.6.2011.

Fiona Rebecca Davis

Onnittelut yksi vuotiaalle **Fionalle!**

Tämä virkeä pikkuneiti syntyi Lontoossa 11.2. 2011. Onnelliset vanhemmat ovat **Niina** (Juho/Pentti/Kirsti) ja **Chris Davis**. Jo pienenä tyttö on tottunut matkustamaan. Useamman kerran hän on vierailut isovanhempiensa, **Kirsti ja Antti Hepojoen** luona Helsingissä. Lisäksi Fionan perhe muutti Kanadaan Torontoon, koska Fionan isä on sieltä kotoisin. Siellä asuvat myös toiset isovanhemmat. Onnea Fionalle uudessa kotimaassa!

Kuvasatoa ja kuulumisia jäsenistöltä

Hilkka Summa lähettää lehden välityksellä terveisiä suvulle. Hilkka on aktiivisesti toiminut sukuseuramme käynnistämisesä sekä ollut seuramme sihteerinä vuosina 1992-1995.

Näin hän kertoo tämän hetken tilanteestaan:

Jäin eläkkeelle EU komissiosta viime marraskuun alussa. Mieheni Christopher jäi eläkkeelle jo syyskuun lopussa, mutta yliopistoprofessorit eivät näköjään osaa lopettaa työntekoa, joten hän jatkaa vielä monia projekteja "harrastuksena". Olemme viime marraskuun alusta asti asuneet täällä Raaseporissa vanhempieni aikoinaan ostamalla kesäasunnolla. Olemme tosin remontoineet ja laajentaneet taloa jo joitakin vuosia sitten, koska aikomuksemme oli jo pitkään asua täällä ainakin kesät sitten, kun olemme jääneet eläkkeelle. Tarkoituksena on hankkia "talvikoti" englannista - Brightonista, jossa Christopher on käynyt koulunsa, ja jossa hänen vanhempansa asuivat kuolemaansa asti - mutta tämä hankinta ei ole nyt ihan vielä toteutunut.

Asumme todella maalla, yhtään naapuria ei ole näköpiirissä ja lähimpään kauppaan on 10 km, vaikka Raaseporin kaupungissa ollaankin.

Hilkan poika, **Mikko Summa** asuu ja on töissä edelleenkin Englannissa, Oxfordissa, mutta on palaamassa lähiaikoina takaisin Suomeen.

Mummon rooli on tärkeä! Tytär **Taru Kirves** lähetti kuvia pojistaan. On mummollakin nyt enemmän aikaa olla poikien kanssa, kun samassa maassa asutaan!

Konsta Akseli Kirves, 1 vuotta (s. 31.8.2010)

Otto Olavi Kirves, 3-vuotta (s.16.8.2008)

Eläkkeellä on kivaa, en ole katunut hetkeäkään, että lähdin aikaisin. Komissio antoi meille vanhoille (ennen 2004 uudistusta taloon tulleille) lähteä vanhuuseläkkeelle 60 v täytettyä. Christopher täytti 65 viime vuonna, ja hänen "pestinsä" Leuvenin yliopistossa loppui tänä syksynä, joten tuntui sopivalta lähteä suunnitteen samaan aikaan. Viihdyimme kyllä Brysselissä (15 vuotta!) mutta kun molempien perheet ovat muualla, ei tuntunut olevan mitään syytä jäädä sinne.

Seppo Ijäksen muistolle

Seppo Antero Ijäs (Juho/Eeva)

s. 13.3.1936 Sortavalan maalaiskunta

k. 1.7.2011 Hämeenlinna

Pitkäaikainen sukuseuramme jäsen, arvostettu rakennusalan vaikuttaja, rakennusmestari ja toimitusjohtaja **Seppo Ijäs** kuoli 1.7.2011. Sortavalan maalaiskunnasta alkanut matka päättyi Hämeenlinnassa 75 vuoden iässä, pitkäaikaisen sairauden viedessä lopulta voiton. Siunaus- ja muistotilaisuus pidettiin 15.7.2011.

Seppo Ijäksen työuran varrelle kuului maatalous-, teollisuus- ja asuntorakentamista. Hän oli yksi aikansa harvoista maatalous- ja tuantorakennusten asiantuntijoista, joka hallitsi oman erikoissektorinsa suunnittelusta, suunnittelun ohjauksesta aina käytännön rakentamiseen saakka.

Pohjan tälle osaamiselle loivat Hämeenkyrössä sijainnut kotitila, Maamieskoulu, Rajamäellä Työtehoseuran työnohjaajakoulu sekä Helsingin teknillinen koulu.

Rakennusalan yrittäjäksi Seppo ryhtyi 1970-luvun lopulla. Merkittävimäksi Sepon perustamista yrityksistä muodostui Rakennustoimitus Ijäs Oy. Yrityksessä työskentelivät viiden toista vuoden ajan kolme poikaa ja vaimo Liisa. Ennen yrittäjäksi ryhtymistä Seppo työskenteli Rajamäellä työnohjaajana, Tampereen Renlundilla suunnittelevana rakennusmestarina sekä Pirkanmaan ja Hämeen Läänien maatalouskeskuksissa suunnittelu- ja neuvontatehtävissä.

Seppo Ijäs kehitti ja muutti rakentamisen totuttuja käytäntöjä: tyyppirakennukset, maahan tuodut koneet, rakennusten varusteet ja laitteet vakiintuivat osaksi rakentamista.

Seppo Ijäksellä oli luottamustehtäviä mm. Hämeenlinnan Osuuspankin hallintoneuvostossa, kirkkovaltuustossa ja Sisälähetyksen johtokunnassa. Hänen aloitteestaan perustettiin Nummen Eränkävijät -partiolippukunta.

Mieluisimman harrastuksen, kalastuksen, puitteet vaihtuivat nuoruusvuosien Kyrösjärvestä lopuksi Hämeenlinnan Luolajaan vakiintuneen kotipaikan läheisyydessä sijaitsevien Munakkaan- ja Alajärven kalastusretkiin.

*Vesa Ijäs
Seppo Ijäksen poika*

UUTISIA JÄSENISTÖLTÄMME KOHOSTEN KOHOKOHTIA

VALKOLAKKEJA

JA VALMISTUNEITA

Saara-Etaferahu Tanhuanpää valmistui lähihoitajaksi 3.6.2011 ja **Lauri-Matias Tanhuanpää** ylioppilaaksi 4.6.2011. Kts. Sivu 21.

Kevään 2011 valkolakkeja Turussa oli myös **Jonne Pulli** (Anna/Anni/Kirsti/Päivi). Jonnen vanhemmat ovat Päivi Niemi-Pulli ja Eero Pulli ja isoäiti Kirsti Niemi.

Katri Hautanen (Anna/August/ Erkki/Marja) valmistui maaliskuussa 2011 elintarviketieteiden maisteriksi (ETM).

Jaakko Hautanen valmistui heinäkuussa 2011 kauppatieteiden maisteriksi (KTM). Äidillä, Marja Hautasella, joka kuuluu seuramme hallitukseen, on siis ollut monta syytä juhlia viime vuonna! Vrt. häät oheessa!

UUSIA KOHOSIA

Carina Lempiselle (Anna/Lauri/Lippo) ja **Thomas Stephensonille** syntyi poika 18.2.2012. Poika sai nimekseen Marcus Josef. Perhe asuu Espanjassa. Isovanhemmat Ilse ja Lippo ovat onnellisia perhetapahtuman johdosta!

Katariina ja Jaakko Mattila (Juho//Yrjö/Aili/Timo) saivat tytön 15.12.2011. Ristiäisiä vietettiin 28.1.2012 ja tyttö sai nimekseen Peppi Sofia.

Sini Aitolehto ja Tuukka Kohonen (Pekko/Olavi/Jari) saivat Jyväskylän keskussairaalassa 10.9.2011 pienen pojan, joka sai kasteessa nimen Jalo Toivo Olavi ja sukunimeksi tuli äidin nimi Aitolehto.

Joona Lempinen täytti 10.7.2011 yksi vuotta. Hän kuuluu Annan sukuhaaraan, ja hänen isoisänsä on Lauri Lempinen ja isänsä Tuomas Lempinen. Lauri Lempinen on eläkkeellä oleva Soinin kirkkoherra.

Onnittelut uusille tulokkaille!

AVIOLIITTOJA

Aino-Maria Tanhuanpää (Anna/Aino/Sulo/Ritva-Liisa) ja **Avi Bueno** vihittiin 20.4.2011 Tel Avivissa. Kts. Sivu 21.

Espoon tuomiokirkossa saivat 16.7.2011 toisensa **Juho Simpura** (Juho/Aune/Jussi) ja **Ling Zhang**. Juhon vanhemmat ovat Jussi ja Kirsti Simpura.

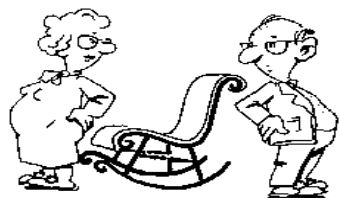
Jaakko Hautanen ja Heini Vartiainen vihittiin 18.6.2011 Helsingissä Johanneksen kirkossa.

Parhaimmat Onnittelut kaikille aviopareille!

POISNUKKUNEITA

Seppo Ijäs on kuollut Hämeenlinnassa 1.7.2011 75 vuoden iässä. Lämmin osanotto lähiomaisille. Muistokirjoitus sivulla 23.

Pentti Sihvonen on kuollut Puhoksessa tammikuun 17. päivänä 2012. Hän oli sukuseuramme jäsen sen perustamisesta lähtien. Lämmin osanotto lähiomaisille.

KORKEAN IÄN KOHOSET

50 v.

Vesa Ijäs 09.05.2011

60 v.

Eivor Kohonen 04.06.2011

Pekka Simpura 30.06.2011

65 v.

Lippo Lempinen 02.04.2011

Timo Tuomola 21.07.2011

Pertti Kangasmaa 12.02.2012

Pirkko Autio 16.02.2012

Pirjo Lehtinen 16.02.2012

70 v.

Antti Hepojoki 05.05.2011

Teuvo Ijäs 04.08.2011

80 v.

Olli Riihihuhta 16.03.2011

Onnittelut kaikille päivänsankareille!

Hyvät sukulaiset!

Lähetäkää merkkipäiväilmoituksia lähipiiristänne. Valokuvatkin ovat tervetulleita ja antavat vaihtelua lehden ilmeeseen.

Meillä on seuran arkistossa yhteenvedot Juho-sukuhaaran syntymäajoista Aune Simpuran kokoamina.

Pyytäisimme muitakin sukuhaaroja lähettämään aktiivisemmin merkkipäivätietoja lehteenme!

Yhteystiedot ja osoitteet

Jäsenkirjeemme kääntöpuolella lähetämme aina sukuseuramme yhteyshenkilöiden osoitteet ja puhelinnumerot. Käytä niitä hyväksesi ja ota meihin yhteyttä.

Mikäli omat yhteystietosi muuttuvat, muistathan ilmoittaa siitä jäsenrekisterin hoitajalle,

Pirjo Lehtiselle, Loiskaajantie 8 A 9
03100 Nummela, puh. 040-561 2730

Siten varmistat, että seuramme posti tulee sinulle perille!

Rautaveden pintaan peilautuva Tyrvään Pyhän Olavin kirkko haluaa Unescon maailmanperintökohteeksi: 25.2.2010 Sastamalan seurakunta on käynnistänyt prosessin Tyrvään Pyhän Olavin hakemisesta Unescon maailmanperintöluetteloon.